

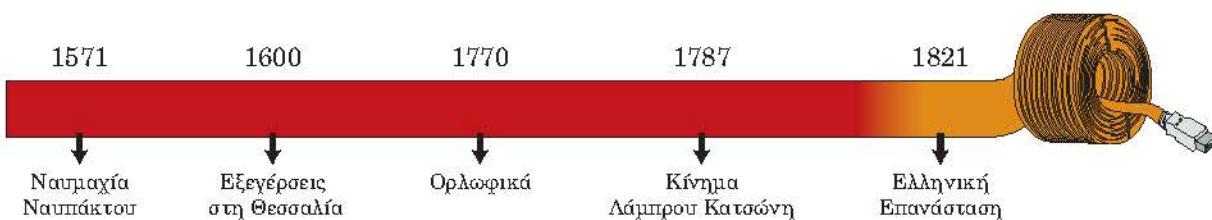
Κεφάλαιο 9

Τα κυριότερα επαναστατικά κινήματα

Στη διάρκεια των τεσσάρων αιώνων της Τουρκοκρατίας έγιναν πολλές εξεγέρσεις των υπόδουλων Ελλήνων εναντίον των Οθωμανών. Οι περισσότερες από τις εξεγέρσεις αυτές υποκινούνταν από τις ευρωπαϊκές δυνάμεις, οι οποίες, όταν βρίσκονταν σε πόλεμο με την Οθωμανική Αυτοκρατορία, προσπαθούσαν να δημιουργήσουν αναταραχή στο εσωτερικό της, για να διασπάσουν τον τουρκικό στρατό και να τον αποδυναμώσουν.

▲ Ζωγραφική αποτύπωση της παράδοσης Οθωμανών Τούρκων στον Λάμπρο Κατσώνη, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

Tον 16^ο αιώνα πολλοί Κερκυραίοι, Κρητικοί και ιδίως οι πάντα ανυπότακτοι Μανιάτες πολέμησαν τους Οθωμανούς Τούρκους είπε στο πλευρό των Βενετών και των Ισπανών είπε μόνοι τους, με επιχειρήσεις στην ξηρά και στη θάλασσα. Μάλιστα, στη σημαντική Ναυμαχία της Ναυπάκτου το 1571, κατά την οποία ο τουρκικός στόλος καταστράφηκε ολοκληρωτικά από τους Δυτικούς, συμμετείχαν και ελληνικά πλοία.

Επίσης, το 1600 ο Μητροπολίτης Λαρίσης Διονύσιος, γνωστός ως Φιλόσοφος, ξεσήκωσε τους υπόδουλους Έλληνες στην ορεινή Θεσσαλία. Το κίνημά του δύναται απέτυχε και ο ίδιος διέφυγε στη Ρώμη και έπειτα στην Ισπανία ζητώντας ενισχύσεις. Εννέα χρόνια αργότερα επέστρεψε στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, παροτρύνοντας τους κατοίκους της Θεσπρωτίας να εξεγερθούν.

Οι Βενετοί, από την πλευρά τους, πολιόρκησαν την Αθήνα και το 1699 κατέλαβαν σχεδόν όλη την Πελοπόννησο, η οποία δύναται να πέρασε ξανά στην κατοχή των Οθωμανών ύστερα από δύο δεκαετίες. Έκτοτε η Βενετία σταμάτησε να παίζει ενεργό ρόλο στις ελληνικές υποθέσεις.

Τον 18^ο αιώνα ανέλαβε δράση η Ρωσία. Οι ελπίδες των υποδούλων αναπεράθηκαν, καθώς από την εποχή της Άλωσης κυκλοφορούσαν διαδόσεις για το «ξανθό γένος» του Βορρά που θα απελευθέρωνε τους Έλληνες. Το 1770 οι αδελφοί Ορλώφ έφτασαν στη Μάνη με Ρώσους και Έλληνες στρατιώτες, ενώ παράλληλα ο πρόκριτος Ιωάννης Βλάχος ή Δασκαλογιάννης ξεσήκωσε τα Σφακιά της Κρήτης. Στη Ναυμαχία του Τσεσμέ (στη σημερινή Τουρκία, απέναντι από τη Χίο) ο ολιγάριθμος ορθόδοξος στόλος νίκησε τους Οθωμανούς, αλλά οι συγκρούσεις τερματίστηκαν με τη Συνθήκη του Κιουτσούκ Καϊναρτζή (1774). Η συνθήκη αυτή είναι πολύ σημαντική, αφού η Ρωσία θεώρησε πως απέκτησε το δικαίωμα να παρεμβαίνει στα εσωτερικά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, προκειμένου να προστατεύσει τους Χριστιανούς που ζούσαν εκεί. Επίσης, οι Έλληνες έμποροι απέκτησαν το δικαίωμα να υψώνουν στα καράβια τους τη ρωσική σημαία.

Με παρόμοιο τρόπο έδρασε λίγα χρόνια αργότερα και ο Λάμπρος Κατσώνης, που καταγόταν από τη Λιβαδειά και ήταν αξιωματικός του ρωσικού στρατού. Με ορμητήριο το νησί Κέα, έπλεε στο Αιγαίο με έναν μικρό στόλο, κάνοντας επιθέσεις εναντίον τουρκικών πλοίων. Στις ναυτικές επιχειρήσεις ήταν μαζί του και ο κλέφτης Γεώργιος Ανδρίτσος, ο πατέρας του ήρωα της Επανάστασης Οδυσσέα Ανδρούτσου.

Στα τέλη του 18^{ου} αιώνα, λόγω της διάδοσης των φιλελεύθερων ιδεών της Γαλλικής Επανάστασης, οι ελπίδες των Ελλήνων για απελευθέρωση στράφηκαν και προς τους Γάλλους του Ναπολέοντα. Τον επαναστατικό αναβρασμό ενίσχυσαν και διάφορα δημοσιεύματα Ελλήνων Διαφωτιστών υπέρ των Γάλλων. Ωστόσο, πολύ σύντομα και αυτές οι ελπίδες διαψεύστηκαν. Γύρω στο 1800, οι υπόδουλοι Έλληνες είχαν πια συνειδητοποιήσει πως κάθε πρωτοβουλία για απελευθέρωση έπρεπε να προελθεί από τους ίδιους.

❖ Γλωσσάρι

Αναπεράνω: Ενθαρρύνω, εμψυχώνω, αναζωογονώ.

Οι πηγές αφηγούνται...

1. Οι ελπίδες των υπόδουλων Ελλήνων για την απελευθέρωσή τους εναποτίθενται στους Ρώσους «Ακόμα τούτ' την άνοιξι,
ραγιάδες*, ραγιάδες,
τούτο το καλοκαίρι,
καῦμένη Ρούμελη,
όσο να'ρθη ο Μόσκοβος*,
ραγιάδες, ραγιάδες,
να φέρη το σεφέρι*,
Μωρηά και Ρούμελη».

Κωνσταντίνου Ν. Σάθα, *Τουρκοκρατούμενη Ελλάς. Ιστορικόν Δοκίμιον περί των προς αποτίναξιν των οθωμανικού όχυρου επαναστάσεων του ελληνικού έθνους (1453-1821)*, Αθήνα, 1869, σ. 449.

* ραγιάδες = υπόδουλοι

* Μόσκοβος = Ρώσος

* σεφέρι = στράτευμα

2. Η διάψευση των προσδοκιών των Ελλήνων για τις προθέσεις των Ρώσων

«Ακόμη αυτή την άνοιξη, τούτο το καλοκαίρι,
αυτόν του χρόνου τον κακό, αυτό του καλοκαίρι,
μας ήρθε και ου Μόσκοβος κι ήφερε το σιφέρι,
και τάζει πως τάχατες τη λευτεριά θα φέρει.

Μα πού 'ν' η μαύρη λευτεριά; Αλίμονο σε μας, παιδιά,

Οι στήχοι αιτούνται την ιερέα Παπακυρίτση, που γράφηκαν το 1775, περιέχονται στη μελέτη του Ιωάννη Χασιώτη, *Μεταξύ οθωμανικής κυριαρχίας και ευρωπαϊκής πρόκλησης*, Θεσσαλονίκη 2001, σσ. 220-221.

* δεν πάσκισε = δεν κατέβαλε προσπάθεια

* άφσι = άφησε

Κι αλίμονο στην κλεφτουριά, πως δε θα την ιδούμε,
γιατί δεν πάσκισε* πιστά για να λευτερωθούμε.

Μας ήρθε και μας άναψε φωτιά απ' άκρη σε άκρη

Κι άφσι* να τη σβήσουμε με γιαίμα και με δάκρυ...».

3. Ο Κολοκοτρώνης γράφει για τα επαναστατικά σχέδια των Ελλήνων

«Εις τα 1805 πηγαίνω εις την Ζάκυνθον. Ο Αυτοκράτωρ Αλέξανδρος κάμνει πρόσκλησιν διά να γραφθούν οι Έλληνες εις τα στρατεύματα. Κάμνομεν δλοι μία αναφορά, Σουλιώται, Ρουμελιώται και Πελοποννήσιοι, εις τον Αυτοκράτορα και του ζητούμεν βοήθειαν διά να ελευθερώσωμεν τον τόπον μας.

Ο Αναγνωσταράς ενήργησε να γίνη η αναφορά... Ομιλώ με τον Αρχηγόν των Ρωσικών στρατευμάτων και με λέγει, ότι ο Αυτοκράτωρ τον διέταξε να παραδεχθή* εις την δούλευσιν* δσους θέλουν να έμβουν* και να υπάγουν* να κτυπήσουν τον Ναπολέοντα. Του αποκρίνομαι: “Οσον διά το μέρος μου, δεν εμβαίνω εις την δούλευσιν. Τι έχω να κάμω με τον Ναπολέοντα; Αν θέλετε όμως στρατιώτας διά να ελευθερώσωμεν την πατρίδα μας σε υπόσχομαι και πέντε και δέκα χιλιάδας στρατιώτας. Μια φορά εβαπτισθήκαμεν με το λάδι, βαπτιζόμεθα και μίαν με το αίμα και άλλην μίαν διά την ελευθερίαν της πατρίδος μας”».

Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Καταγραφή Γ. Τερτσέτη, επιμέλεια Τάσος Βουρνάς, Αθήνα 1983, σσ. 44-45.

* να παραδεχθή = να δεχθεί

* εις την δούλευσιν = στην υπηρεσία του

* να έμβουν = να μπουν

* να υπάγουν = να πάνε

Ματιά στο παρελθόν

Η Ναυμαχία της Ναυπάκτου (Λεπάντο)

Η Ναυμαχία της Ναυπάκτου (1571) ανάμεσα στον ενωμένο στόλο των χριστιανικών κρατών της Δυτικής Ευρώπης και τους Οθωμανούς Τούρκους οδήγησε σε ολοκληρωτική σχεδόν καταστροφή του ναυτικού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στη ναυμαχία έλαβε μέρος και ο συγγραφέας του «Δον Κι-

χώτη», Μιχαήλ Θερβάντες, ο οποίος έγραψε ότι η νίκη αυτή, που συνέτριψε την οθωμανική αλαζονεία, ήταν η αφορμή για να διαλυθεί η εντύπωση που είχε ο χριστιανικός κόσμος πως οι Τούρκοι ήταν ανίκητοι. Ο θρίαμβος των χριστιανικών δυνάμεων στη Ναύπακτο βοήθησε επίσης να αναπτερωθούν οι ελπίδες των υπόδουλων Ελλήνων για ελευθερία.

Χάρτης
της Πελοποννήσου
του 1545,
Μαδρίτη,
Εθνική Βιβλιοθήκη

►
Η φρεγάτα
του Λάμπρου Κατσώνη,
χαλκογραφία

►
Ο Διονύσιος ο Φιλόσοφος,
ο οποίος αποκαλούνταν
ειρωνικά από τους
εχθρούς του
«Σκυλόσοφος».
Το Σεπτέμβριο του 1611
βρήκε μαρτυρικό θάνατο
από τους Τούρκους

Ερωτήματα

- Για ποιους λόγους απέτυχαν όλα τα επαναστατικά κινήματα πριν την Επανάσταση του 1821;
- Οι ξένες δυνάμεις βοήθησαν ουσιαστικά τους Έλληνες την περίοδο της Τουρκοκρατίας με βάση τα κείμενα των πηγών;

Κεφάλαιο 4

Οι Κλέφτες και οι Αρματολοί

Πολλοί ήταν οι Έλληνες που αντιστάθηκαν στην οθωμανική κυριαρχία. Ανάμεσά τους ξεχωρίζουν οι Κλέφτες, που ζούσαν συνήθως στα βουνά. Άλλα και οι Αρματολοί, παρόλο που διορίζονταν από τους Τούρκους, συχνά βοηθούσαν τους κλέφτες.

▲ Παλικάρι σε πορεία, έργο του Th. Leblanc, Πινακοθήκη Μουσείου Πύλου

Kαθώς οι Οθωμανοί Τούρκοι επέκτειναν την κυριαρχία τους στη βαλκανική Χερσόνησο, είχαν να αντιμετωπίσουν διάφορες εξεγέρσεις από ομάδες Ελλήνων που συνέχιζαν την παράδοση των πολεμιστών του Βυζαντίου.

Ένας από τους σημαντικότερους πολεμιστές ήταν ο Κορκόδειλος Κλαδάς, ο οποίος είχε για ορμητήριό του τη Μάνη, μία από τις λίγες περιοχές που δεν υποτάχθηκαν στους Τούρκους. Οι Μανιάτες ήταν ορεσίβιοι, που «αγρυπνούν νύχτα μέρα για να διατρήσουν την ελευθερία τους και δεν εννοούν να αναγνωρίσουν κανένα ηγεμόνα επί της γης», όπως τους περιέγραψε Γάλλος περιηγητής.

Άλλοι ένοπλοι Έλληνες κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας ήταν οι **Κλέφτες**. Οι κλέφτες ζούσαν στην ύπαιθρο και είχαν τα λημέρια τους σε δύσβατα μέρη. Ήταν οργανωμένοι σε μικρές ομάδες, η καθημιά με τον καπετάνιο της και το δικό της μπαϊράκι. Βασικό χαρακτηριστικό των κλεφτών ήταν η εχθρότητα που ένιωθαν για τους Τούρκους και γενικά για την εξουσία, στοιχείο που τους έκανε αγαπητούς στο λαό. Έτσι, οι κλέφτες έγιναν σύμβολο της αντίστασης των υπόδουλων Ελλήνων ενάντια στους κατακτητές.

Προκειμένου να αντιμετωπίσουν τους κλέφτες και να αποκαταστήσουν την ασφάλεια στην ύπαιθρο, οι Οθωμανοί Τούρκοι χρησιμοποιούσαν ένοπλους Έλληνες, πρώην κλέφτες, τους αρματολούς. Ωστόσο οι **Αρματολοί**, παρόλο που ήταν βοηθητικά στρατεύματα των Τούρκων, συνεργάζονταν συνήθως με τους κλέφτες. Παρατηρήθηκε έτσι το φαινόμενο, ιδιαίτερα κατά τους τελευταίους αιώνες της Τουρκοκρατίας, πολλοί αρματολοί να εγκαταλείπουν τις θέσεις τους και να προσχωρούν στις τάξεις των κλεφτών.

Φημισμένοι αρματολοί ήταν ο Γεώργιος Ανδρίτζος, ο Κατσαντώνης στη Ρούμελη, ο Νικοτσάρας στον Όλυμπο, οι Σουλιώτες Γεώργιος Μπότσαρης και Λάμπρος Τζαβέλλας και πολλοί άλλοι. Αρκετοί από τους γιους, τους συγγενείς ή τα πρωτοπαλίκαρά τους συμμετείχαν αργότερα στη Μεγάλη Επανάσταση του 1821.

Γλωσσάρι

Ορεσίβιος: Αυτός που κατοικεί στα ορεινά.

Περιηγητής: Έτσι αποκαλούνταν παλαιότερα όσοι ταξίδευαν. Αρκετοί περιηγητές κατέγραψαν έπειτα τις εντυπώσεις τους από το ταξίδι, όσα τους φάνηκαν σημαντικά, τις δυσκολίες και τα προβλήματα που συνάντησαν. Πολλοί Ευρωπαίοι περιηγητές ταξίδεψαν στον ελληνικό χώρο και γενικότερα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία κατά την Τουρκοκρατία και συνέγραψαν βιβλία με τις εντυπώσεις τους, τα οποία αποτελούν σημαντικές ιστορικές μαρτυρίες.

Αημέρη: Το κροσφύγετο των Κλεφτών και των Αρματολών την περίοδο της Τουρκοκρατίας.

Μπαϊράκι: Λάθαρο, σημαία (από την τουρκική λέξη bayrak).

Σ. Οι πηγές αφηγούνται...

1. Του Νικοτσάρα

«Ο Νικοτσάρας πολεμά με τρία βιλαέτια*,
τη Ζίχνα και το Χάντακα, το έρημο το Πράβι.
Τρεις μέρες κάνει πόλεμο, τρεις μέρες και τρεις νύχτες,
χιόνι ετρωγαν, χιόνι έπιναν και τη φωτιά βαστούσαν.
Τα παλικάρια φώναξε στες τέσσερες ο Νίκος:
«Ακούστε παλικάρια μου, ολίγα κι αντριωμένα,
σίδερο βάλτε στην καρδιά και χάλκωμα στ' αστήθι,
αύριο πόλεμο κακό έχουμε με τους Τούρκους,
αύριο να πατήσουμε, να πάρουμε το Πράβι».

Το δρόμο πήραν σύνταχα* κι έφτασαν στο γεφύρι,
Ο Νίκος με το δαμασκί* τον άλυσό του κόφτει.
Φεύγουν οι Τούρκοι σαν τραγιά, πίσω το Πράβι αφήνουν».

Αλέξης Πολίτης (επιμ.), *Το δημοτικό τραγούδι. Κλέφτικα*, Αθήνα 1973, σ. 58.

* βιλαέτια = επαρχίες

* σύνταχα = το πρωτ

* δαμασκί = είδος σπαθιού. Εδώ πρόκειται για τσεκούρι

2. Τι ήταν οι κλέφτες

«Το “κλέφτης” ήτον καύχημα. Έλεγε “έίμαι κλέφτης” και η ευχή των πατέρων ενός παιδιού ήτον να γίνη κλέφτης. Το “κλέφτης” εβγήκε από την εξουσία. Εις του πατρός μου τον καιρό, ήτον ιερό πράγμα να πειράξουν Έλληνα. Και όταν οι κλέπται ήρχοντο εις συμπλοκή με τους Τούρκους, όλοι οι γεωργοί άφηναν το ζευγάρι*, και επάγαιναν να βοηθήσουν τους κλέπτας. Εις τας ημέρας μου επειράζοντο* και Έλληνες ομοφρονούντες* με τους Τούρκους. Όταν ήλθε ο Ανδρούτσος, ο πατέρας του Οδυσσέως, εγνωρίσθηκα εις την Μάνη, και τον ευνυτρόφευσα έως εις την Κόρινθο. Εις τον κατατρεγμό μας, διά δεκαπέντε ημέραις ούτε εκοιμώμεθα ούτε ετρώγαμε, εσώσαμε τα φουσέκια*, καθημέρα πόλεμο».

Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Καταγραφή Γ. Τερτσέτη, επιμέλεια Τάσος Βουρνάς, Αθήνα 1983, σ. 64.

* το ζευγάρι = τις αγροτικές εργασίες

* επειράζονται = τιμωρούνται

* ομοφρονούντες = αυτοί που συνεργάζονται

* εσώσαμε τα φουσέκια = ξοδέψαμε τα πυρομαχικά

Ματιά στο παρελθόν

Ο Νικοτσάρας

Ο Νικοτσάρας αποτελεί χαρακτηριστική περίπτωση αρματολού, ο οποίος έγινε κλέφτης. Το 1794 διαδέχθηκε στην ηγεσία του αρματολικού του Ολύμπου τον δολοφονημένο πατέρα του. Από το 1801 έως το φθινόπωρο του 1802, με ορμητήριο το Άγιο Όρος, πραγματοποίησε ναυτικές επιχειρήσεις κατά των Τούρκων. Το 1806 συμμετείχε επίσης ενεργά, στο πλευρό του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, στις επιθέσεις εναντίον των Τούρκων, που οργανώθηκαν από τους Ρώσους στη Ζάκυνθο. Λίγο αργότερα συνεργάστηκε με τον Ρώσο ναύαρχο Δημήτριο Σινιάβιν στην Τένεδο και το Άγιο Όρος. Την ίδια περίοδο έδρασε στη Μακεδονία, δίνοντας δύο τριήμερες μάχες: την πρώτη στο βουνό Μένοικο κατά του βαλή της πόλης των Σερρών Ισμαήλ Μπέη και την δεύτερη στη γέφυρα του ποταμού Αγγίτη, κοντά στο Πράβι (σημερινή Ελευθερούπολη Καβάλας). Πέθανε τον Ιούνιο του 1807 στον Όλυμπο και ενταφιάστηκε στη Σκιάθο.

Ο Νικοτσάρας

▲ Αρματολός, ελαιογραφία του Richard Bonington, Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη

▲ Κλέφτης, σχέδιο του Thomas Hope, Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη

☞ Ερωτήματα

- Σε πι διέφεραν οι κλέφτες από τους αρματολούς;
- Με βάση την Πηγή 2, πώς αντιμετώπιζαν κατά την Τουρκοκρατία οι Έλληνες αγρότες τους κλέφτες;